

Chtěl jsem být kovbojem

Waldemar Matuška

Tma soutěskou černí ďábelskou míří
vzduch k zalknutí dech přinutí stát.

Tma útočí z kopců z úbočí víří
na kraj vrásčitý ostrými kopyty stád.

Hej, do sedla, než nás rozkvedlá žízeň,
po cestách úvozem, po stezkách dálkou se rvát.

Já kdysi v dětství,
jak to jen, sakra, dávno je,
už jen otec ví to,
že chtěl jsem být kovbojem,
proklatě nízko pár koltů mít.

Náramně si žít (a být spokojen),
jak Billy the Kid (a mít náboje)
znát bouři i klid,
prostě zkrátka chtěl být kovbojem.

Teď prérii znám (a jíš ve stoje)
a jsem věčně sám (tak víš kde kdo je),
moc často se ptám
proč já blázen chtěl být kovbojem.

Den uvadá stín se k ohradám řítí
dech tábora už vrávorá tmou.

Stáj usíná za to kasína svítí
vůně pověstné tam všechny pocestné zvou.

Hej, do sedla, než nás rozkvedlá tíseň,
po cestách úvozem, po stezkách dálkou se rvát.

Já kdysi v dětství...

Náramně si žít (a být spokojen)...

Teď prérii znám (a jíš ve stoje)...